

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL TIMIȘOARA

DOSAR NR..

ACȚIUNEA CIVILĂ NR.
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN

S-au luat în examinare recursurile formulate de pârâții Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad și Direcția Regională Accize și Operațiuni Vamale Timișoara în numele și pentru Autoritatea Națională a Vămirilor și Direcția Județeană pe Accize și Operațiuni Vamale Arad, împotriva sentinței civile nr....., pronunțată în dosarul nr..... /2010, al Tribunalului Arad, în contradictoriu cu reclamantul intimat X , având ca obiect contestație act administrativ fiscal.

La apelul nominal făcut în ședință publică se prezintă pentru reclamantul intimat lipsă, avocat....., în reprezentarea pârâtei - recurente D.G.F.P. Arad prezintă consilier juridic....., lipsă fiind celelalte părți.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către greșierul de ședință, după care se constată că s-a depus la dosar prin registratura instanței, la data de.....2012 întâmpinarea din partea reclamantului - intimat.

Reprezentantele părților prezente depun la dosar împuternicire avocațială și delegație de reprezentare.

Nemaifiind alte cereri de formulat, probe de administrat sau excepții invocat, instanța constată încheiată cercetarea judecătorească și acordă cuvânt pentru dezbateri.

Reprezentanta pârâtei - recurente D.G.F.P. Arad solicită admiterea recursului astfel cum a fost formulat, fără cheltuieli de judecată,

Reprezentanta reclamantului - intimat pune concluzii de respingere a recursurilor ca nefondate, fără cheltuieli de judecată.

CURTEA

Asupra recursurilor de față constată:

Prin sentința civilă nr.....2011 pronunțată în dosar nr.2011 Tribunalul Arad a admis acțiunea în contencios administrativ formulată și precizată de reclamantul X împotriva pârâților Direcția Generală a Finanțelor Publice

obligatia de plata a sumei totale delei, reprezentând majorări taxe vamale și majorări TVA, fără cheltuieli de judecată.

În motivare s-a reținut că prin acțiune reclamantul X a chemat în judecată Pârâtele Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Arad și Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale Timișoara, solicitând anularea Deciziei nr.....2010 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Arad pentru anularea a fost respinsă contestația formulată de către reclamant împotriva Deciziei nr.....2010 referitoare la obligațiile de plata accesorii emisă de Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale Timișoara, Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale Arad și a Anexei la decizie prin care organul vamal a stabilit în sarcina reclamantului obligația de plata a sumei totale de lei cu titlu de majorări taxe vamale și majorări TVA, anularea Deciziei nr.....2010 referitoare la obligațiile de plată accesorii emisă de Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale Timișoara, Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale Arad și a Anexei la decizie prin care organul vamal a stabilit în sarcina sa obligația de plata a sumei totale de lei cu titlu de majorări taxe vamale și majorări TVA, în temeiul art.216 alin.1 și alin.2 Cod procedură fiscală coroborat cu art.18 alin.1 din Legea nr.554/2004 modificată și completată, și obligarea pârâtelor la plata cheltuielilor de judecată.

Din actele și lucrările dosarului instanța a reținut în fapt că la data de 10.01.1999 reclamantul s-a prezentat la Biroul Vamal Tumu în vederea plasării sub regim de tranzit vamal a unui autoturism marca Ford capacitate cilindrică 1996 cmc, an fabricație 1990, în care sens a fost emisă declarația vamală pentru călători nr.....1997, având termen de 15 de zile pentru a se prezenta la biroul vamal de destinație Arad pentru îndeplinirea formalităților de vămuire, document care ținea locul și producea efectele juridice ale unei declarații vamale de tranzit și se elibera pentru bunurile introduse în țară de către persoanele fizice și întrucât acesta nu a prezentat documentele prin care să dovedească faptul că autoturismul a fost prezentat la biroul menționat pentru îndeplinirea formalităților de discuție, organele vamale au procedat la încheierea regimului vamal suspensiv de tranzit prin actul constatator nr.....1999 în baza art 128 și 129 din regulamentul vamal. Actul constatator a fost comunicat reclamantului, prin poștă, la 29.04.1999, iar mai apoi, întrucât datoria vamală aferentă titlului de creanță individualizat prin actul menționat nu a fost plătită, a fost demarată procedura executării silite conform art.15 din O.G. nr. 11/1996, purtându-se între părți și litigii în fața instanțelor judecătorești, iar termenele de prescripție ale dreptului de a cere executarea silită a creanței astfel individualizată suferind întreruperi succesive în sensul evidențiat de către pârâte potrivit pârărilor formulate, iar prin decizia nr.....2010, emisă de pârâta Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale Arad s-au calculat și stabilit în sarcina reclamantului obligații de plată accesorii în quantumul total de lei, reprezentând majorări de taxă

Autoritatea vamală are dreptul ca, într-o perioadă de 5 ani de la acordarea liberului de vamă, să efectueze controlul vamal ulterior al operațiunilor,

(2) În cadrul controlului vamal ulterior, autoritatea vamală verifică priceperile, registre și evidențe referitoare la mărfurile vămuite. Controlul se poate exercita la oricare persoană care se află în posesia acestor acte sau deține informații în legătură cu acestea. De asemenea, poate fi făcut și controlul fizic al mărfurilor, eldcă; acestea mai există.

(3) *** Abrogat

(4) Diferențele în plus se restituie titularului în termen de 30 de zile de la data constatării.

(5) Diferențele în plus sau în minus privind alte drepturi de import se plătesc în funcție de condiționarea potrivit normelor care reglementează aceste drepturi.

(6) Când încălcarea reglementărilor vamale constituie, după caz, contravenție sau infracțiune, autoritatea vamală este obligată să aplice sancțiunile contravenționale sau să sesizeze organele de urmărire penală.

(7) Declarația vamală în detaliu și actele constatatoare încheiate de autoritatea vamală constituie titlu executoriu pentru urmărirea și încasarea drepturilor de import și export.

Pe de altă parte, art 187 alin. 1 din același cod, statuează că termenul de prescripție a dreptului de a cere plata taxelor vamale este de 5 ani și curge de la data acceptării și înregistrării declarației vamale de import.

Nu în ultimul art. 371 din H.G. nr. 626/1997 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Codului vamal al României stabilește că autoritatea vamală abilitată să efectuează controlul ulterior al operațiunilor de vămuire în scopul stabilirii modului în care persoanele fizice sau juridice au respectat reglementările vamale, iar art. 373 din același act normativ statuează că, controlul vamal ulterior se exercită pe o perioadă de 5 ani de la data acordării liberului de vamă și în cadrul aceluiași termen trebuie să fie încasate sau restituite diferențele de drepturi vamale constatate.

Mai este de precizat, totodată, că în mod justificat a invocat pârâta Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale Timișoara, prin concluziile scrise depuse la dosarul cauzei la 5 aprilie 2011, că toate susținerile reclamantului făcute pe parcursul judecării, cu privire la obligația de plată principală stabilită prin actul constatator nr.1999, sunt irelevante în speța dedusă judecării de vreme ce depășește limitelor în care a fost investită instanța de contencios administrativ în dosarul de față și în orice caz asupra acesteia instanțele de judecată s-au pronunțat anterior în mod irevocabil, așa încât în cele ce urmează se va omite a se analiza cererile pe care reclamantul le-a formulat prin notele de ședință depuse la dosar la 03.04.2011 la pct. 1 care au fost mai apoi reiterate la pct. 2 din concluziile scrise

Cu alte cuvinte, trebuie precizat cu valoare de principiu că momentul în care începe să curgă termenele de prescripție în materie fiscală, inclusiv vamală, diferă în funcție de mai mulți factori printre care unul esențial și anume acela că mai întinse autoritatea fiscală/vamală trebuie să stabilească la modul concret obligațiile fiscale/vamale, respectiv cuantumul acestora, iar mai apoi dacă este cazul trebuie să înceară executarea silită, prin urmare și prescripția poate interveni sau asupra dreptului organului fiscal/vamal de a stabili obligațiile fiscale/vamale sau asupra dreptului de a executa silită și, astfel fiind, și termenul de prescripție începe să curgă în mod diferențiat în funcție de dreptul care este afectat de prescripție.

Ca o primă concluzie sub acest aspect se poate stabili așadar că în cazul dreptului de a fi stabilite obligațiile mai sus menționate, dacă organul îndrituit nu a stabilit aceste obligații în intervalul de timp prescris de către legiuitor, prin emiterea unui act administrativ aferent nu va mai putea acționa în continuare pentru recuperarea eventuala datoriei, în vreme ce, în ceea ce privește dreptul aceluiasi organ abilitat de a executa silită a creanței individualizată deja printr-un titlu corespunzător se pune problema curgerii unui termen cu începere de la data la care obligația a devenit cadentă, cum ar fi bunăoară de la data evidențiată în titlul/decizia de impunere ori alte asemenea.

Astfel fiind, rezultă cu prisosință din lucrările dosarului de față că prescripția dreptului de a fi stabilită obligația fiscală în sarcina reclamantului prin decizia nr.2010, referitoare la obligațiile de plată accesorii, emisă de pârâta Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale Arad, nu este afectată de întreruperi succesive ale termenului de prescripție al executării silite a creanței derivând din actul constatator privind taxele vamale și alte drepturi cuvenite bugetului nr.1999, fiind vorba în mod evident de instituții juridice distincte, cu atât mai mult cu cât, în sensul în care judecarea judicios a evidențiat și reclamantul potrivit precizărilor ulterioare cererii introductive de instanță, în cuprinsul deciziei mai sus menționate nu s-a făcut nicio mențiune referitoare la eventuale întreruperi sau suspendări ale cursului prescripției dreptului de a stabili obligațiile fiscale în sarcina reclamantului.

În concret, organul vamal avea obligația de a-i comunica acestuia din urma diferențele stabilite și avea dreptul de a-i solicita plata accesoriilor aferente datoriei vamale în termen de 5 ani de la data emiterii actului constatator vamal, care în cauză a fost emis la 13.04.1999, așa încât termenul de prescripție supus cenzurii instanței de contencios administrativ în cauză a început să curgă la această dată și s-a împlinit la 13.04.2004, răstimp în care trebuiau stabilite eventualele accesorii, ori de observat că decizia atacată în procedură prealabilă, dar și în fața instanței a fost emisă mult mai târziu față de momentul împlinirii termenului de prescripție enunțat.

Așadar întreruperile succesive ale termenelor de prescripție de care s-au prev...

Pe cale de consecință, pentru toate considerentele hoțărârii văzând și faptul că nu s-au solicitat cheltuieli de judecată de către reclamant, în temeiul art. 18 din Legea nr. 554/2004, s-a admis acțiunea reclamantului și a fost anulată decizia nr.....2010, privind soluționarea contestației formulate de reclamant și înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publicate Judetului Arad sub nr.....2010, emisă de această din urmă pârâtă prin Biroul Solutionare Contestații și a fost anulată și decizia nr.....2010, referitoare la obligatii de plată accesorii emise de pârâta Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale Timișoara prin pârâta Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale Arad și anexa la această decizie, prin care organul vamal a stabilit în sarcina reclamantului obligația de plată a sumei totale delei, reprezentând majorări taxe vamale și majorări TVA.

În cauză au declarat recurs pârâtele Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad și Direcția Regională Accize și Operațiuni Vamale Timișoara în numele și pentru Autoritatea Națională a Vămirilor și în numele și pentru Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale Arad solicitând modificarea sentinței conform art.304[^]pct.9 Cod procedură civilă și respingerea acțiunii ca nefondată.

În esență recurentele critică prima instanță pentru nelegalitate, arătând că nu a avut în vedere faptul că prescripția operează în fapt ca o sancțiune împotriva aceluia care rămâne în pasivitate raportat la creanța ce o are asupra debitorului. Ori, în speța dedusă judecării este evident că autoritatea vamală a întreprins o serie de măsuri în vederea valorificării creanței sale.

În considerentele sentinței instanța a reținut faptul că „organul vamal avea dreptul de a solicita plata accesoriiilor aferente datoriei vamale în termen de 5 ani de la data emiterii actului constatator vamal, care în cauză a fost emis la 13.04.1999, așa încât termenul de prescripție [...] s-a împlinit la 13.04.2004”.

Se apreciază că instanța de fond nu a avut în vedere faptul că reclamantul nu a achitat nici până în prezent debitul principal și nici celelalte obligații de plată accesorii stabilite prin titlurile de creanță emise.

Ori, din coroborarea prevederilor art. 119 alin. 1 ("pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen majorări de întârziere") cu cele ale art. 120 alin.1 Cod procedură fiscală ("majorările de întârziere se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate, inclusiv") rezultă indubitabil faptul că obligațiile de plată accesorii se plătesc până la data achitării integrale a obligației de plată principale. Astfel, termenul avut în vedere de către instanță (13.04.2004) nu poate fi luat în considerare atât timp cât la data respectivă debitul principal nu era achitat, el continuând să producă majorări de întârziere conform textelor legale mai sus arătate.

În cazul în care s-ar da o altă interpretare acestui text de lege, în sensul celor reținute de instanța de fond s-ar ajunge la încălcarea flagrantă a normei legale pentru situațiile în care, la 5 ani de la data stabilirii debitului principal acesta nefiind achitat nu s-ar mai putea stabili obligații de plată accesorii, contrar prevederilor legale mai sus arătate.

Raportat la împrejurarea că în dosarul administrativ al actului constatator nr.....1999 s-au efectuat atât acte de executare silită cât și alte demersuri (contestații, acțiuni în instanță) iar debitul nu a fost achitat nici în prezent că autoritatea vamală avea dreptul de a stabili obligații de plată accesorii la data de 22.04.2010.

Se mai susține că instanța de fond este în eroare atunci când prin prisma prevederilor art. 187 alin. 1 din Cod vamal care statuează că termenul de prescripție a dreptului de a cere plata taxelor vamale este de 5 ani și curge de la data acceptării și înregistrării declarației vamale de import, reține că „rezultă cu prisosință din lucrările dosarului că prescripția dreptului de a fi stabilită obligația fiscală în sarcina

reclamantului prin decizia nr.....2010 referitoare la obligațiile de plată accesorii, emisă de către Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale Arad, nu este afectată de întreruperile succesive ale termenului de prescripție al executării silite a creanței derivând din actul constatator privind taxele vamale și alte drepturi cuvenite bugetului nr.....1999, fiind vorba în mod evident de instituții juridice distincte."

Astfel, consideră că prima instanță se află în eroare deoarece dacă ar fi verificat ar fi constatat că odată cu stabilirea și somarea debitului principal au fost stabilite și somate și accesoriile datorate pentru neplata la termen a datoriei:

1. documentul nr.....1999, primit de către reclamantul Intimat împreună cu Actul constatator nr.....1999 în data de 29. 04.1999, prin care i se notifică acestuia faptul că figurează în evidențele Direcției Regionale Vamale Arad "cu un debit delei și majorări de întârziere delei.

2. somația nr.....1999, emisă în dosarul executorial nr.....1999, în care sunt evidențiate pe coloana a II - a debitul principal în sumă delei, iar în a III - a coloană majorări de întârziere calculate până la data de 15.12.1999 în sumă delei. Somație la care s-a anexat și procesul-verbal nr.....1999 prin care au fost stabilite în sarcina reclamantului-intimat majorările aferente debitului principal, toate primite de către acesta în data de 28.12.1999;

3. somația nr.....2004, emisă în același dosar executorial nr.....1999, în care sunt evidențiate pe coloana a IV-a dobânzi și penalități de întârziere calculate de la data de 16.12.1999 și până la data de 27.10.2004 în sumă delei, somație la care s-a anexat și procesul-verbal nr.....2004 prin care au fost stabilite în sarcina reclamantului-intimat majorările aferente aceluiași debit principal care nu era achitat nici în 2004, toate primite de către acesta în data de 16.11.2004;

4. decizia referitoare la obligații de plată accesorii nr.....2010 prin care au fost stabilite în sarcina reclamantului-intimat majorările aferente aceluiași debit principal, care nu era achitat nici în 2010, în sumă delei calculate pentru perioada 28.10.2004 - 31.12.2009, comunicată acestuia în 07.05.2010 și care au fost somate ulterior prin somația nr.....2010, emisă în același dosar executorial.

Prin urmare, cele reținute de către instanța de fond cum că "întreruperile succesive ale termenelor de prescripție de care s-au prevalat pârâtele ar putea produce efecte juridice și privesc numai executarea silită a obligației fiscale din actul constatator și nu impiedică în nici un fel cu privire la termenul în care printr-un nou act administrativ pot fi stabilite obligații de plată accesorii obligației principale." sunt întemeiate deoarece accesoriile aferente debitului principal (.....lei) au fost stabilite încă din 1999 și mai mult acestea au fost somate în 1999 fiind calculate până la data de 15.12.1999, apoi în 2004 fiind stabilite și somate pentru perioada 16.12.1999 - 27.10.2004, apoi în 2010 fiind stabilite și somate pentru perioada 28.10.2004 - 31.12.2009.

Decizia nr. 3038 emisă de Curtea Supremă de Justiție care a respins irevocabil acțiunea formulată de acesta.

Deoarece datoria vamală aferentă titlului de creanță individualizat prin Actul constatator nr.....1999, emis în sarcina d-lui X , nu a fost achitată până la data de 17.12.1999 s-a procedat la deschiderea dosarului ..de executare silită nr.1999 pentru recuperarea debitului stabilit prin Actul constatator dar și a accesoriilor în sumă delei, stabilite prin procesul-verbal nr.....1999. fiind emisă Somația.....1999 potrivit prevederilor art. 23 și 25 din O.G. nr. 11/1996 în vigoare la acel moment, somație care a fost comunicată prin poștă conform confirmării de primire.

Având în vedere că Declarația vamală de tranzit a fost depusă de reclamant la data de1997, Actul constatator nr.care este potrivit art. 4 din O.G. nr. 11/1996 titlu de creanță, a fost încheiat de organele vamale la data de.....1999, înlăuntrul termenului de 5 ani prevăzut de art. 187 Cod vamal.

De asemenea, declanșarea executării silite, ca urmare a neplății benevole, s-a declanșat înlăuntrul termenului prevăzut de art. 98 din O.G. nr. 11/1996 executarea silită atât a debitului principal cât și a accesoriilor:

Art. 98 "Dreptul de a cere executarea silită a creanțelor bugetare se prescrie după cum urmează:

a) în termen de 5 ani de la data nașterii dreptului de a cere executarea silită pentru creanțele bugetare provenind din impozite, taxe, alte contribuții stabilite potrivit legii, precum și din majorările aferente."

În aceste condiții, termenul de prescripție al dreptului de a cere executarea silită a creanțelor mai sus evocate a fost întrerupt prin emiterea Somației nr.....1999 și un nou termen de prescripție a început să curgă de la data de 01012000.

Iar pe de altă parte și ca urmare a formulării de către reclamantul intimat a unei acțiuni în baza Legii contenciosului administrativ împotriva Actului constatator nr.....1999, acțiunea făcând obiectul dosarului nr. / 1999, în conformitate cu prevederile art. 99 lit. a) din O.G. nr. 11/1996 coroborate cu dispozițiile art. 16 și art. 17 din Decretul nr. 167/1958 termenul de prescripție al dreptului de a cere executarea silită a creanțelor a fost întrerupt și un nou termen de prescripție a început:

Art. 99 "Termenele de prescripție prevăzute la art. 98 se întrerup: a) în cazurile și în condițiile stabilite de lege pentru întreruperea termenului de prescripție a dreptului la acțiune."

Art. 16

Prescripția se întrerupe: (...) b) prin introducerea unei cereri de chemare în judecată ori de arbitraj, chiar dacă cererea a fost introdusă la o instanța judecătorească, ori la un organ de arbitraj, necompetent; c) printr-un act începător de executare. (...).

Art. 17 - Întreruperea șterge prescripția începută înainte de a se fi ivit împrejurarea care a întrerupt-o.

După întrerupere începe să curgă o nouă prescripție."

Deoarece până la data de 12.11.2004 reclamantul nu a achitat debitul aferent Actului constatator nr.....1999, înlăuntrul noului termen de prescripție Direcția Regională Vamală Arad a procedat la emiterea Somației nr.....2004 prin care au fost somate dobânzi și penalități de întârziere calculate de la data de 16.12.1999 și până la data de 27.10.2004 în sumă delei, în baza procesului-verbal nr.....2004 comunicate d-lui X la data de 16.11.2004.

În această situație un nou termen de prescripție a început să curgă de la 01.01.2005. Înlăuntrul acestui nou termen de prescripție petentul a formulat acțiune împotriva măsurilor de executare silită luate de către Direcția Regională Vamală

Arad, acțiune care a fost soluționată de către Tribunalul Arad prin Decizia civilă nr. din 15 aprilie 2005 prin care s-a respins contestația la executare formulată de reclamantul intimat.

Astfel că un nou termen de prescripție a început să curgă de la data de 01.01.2006.

Prin termen de prescripție, potrivit doctrinei, se înțelege intervalul de timp stabilit de lege înălăuntrul căruia trebuie exercitat dreptul la acțiune sub sancțiunea pierderii acestui drept.

În conformitate cu prevederile art. 231 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare: „Termenele în curs la data intrării în vigoare a prezentului cod se calculează după normele legale în vigoare la data când au început să curgă.”

În ceea ce privește cauzele de întrerupere și/sau suspendare a termenului de prescripție care a început să curgă sub imperiul legii vechi se calculează potrivit normelor în vigoare de la acea dată.

În aplicarea art. 231 din Codul de procedură fiscală, republicată, mai sus citat, a fost emisă Decizia Comisiei de Proceduri Fiscale nr. 2/2008, aprobată prin Ordinul Președintelui Agenției Naționale Fiscale nr. 1754/17.12.2008, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 864 din 22.12.2008, care la pct. 1 precizează: „Termenele în curs la data intrării în vigoare a Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se calculează după normele legale în vigoare la data când acestea au început să curgă. Întreruperea și/sau suspendarea termenului de prescripție se supun/supune normelor în vigoare la data când acestea s-au produs.”

Pe cale de consecință, rezultă că întreruperea și/sau suspendarea termenului de prescripție se analizează în funcție de normele legale în vigoare la data producerii întreruperii și/sau suspendării termenului de prescripție, respectiv O.G. nr. 11/1999 republicată privind executarea creanțelor bugetare cât și O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, cu aplicabilitate pentru perioada 01.01.2004 până în prezent, art. 98 din O.G. nr. 92/2003 "Prezentul cod intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2004."

În aceste condiții noul termen de prescripție a început să curgă de la data de 01.01.2006 potrivit art.91 și art. 92 alin. 1 din O.G. nr. 92/2003:

Art. 91 (1) Dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel.

(2) Termenul de prescripție a dreptului prevăzut la alin. (1) începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală potrivit art. 231 dacă legea nu dispune altfel.

Art. 92 (1) Termenele prevăzute la art. 91 se întrerup și se suspendă în cazurile și condițiile stabilite de lege pentru întreruperea și suspendarea termenului de prescripție

Art. 145 Somația (1) Executarea silită începe prin comunicarea somației, Dacă, în termen de 15 zile de la comunicarea somației nu se stinge debitul, se continuă" măsurile de executare silită. Somația este însoțită de un exemplar al titlului executoriu.

(2) Somația cuprinde, pe lângă elementele prevăzute la art. 43 alin (2), următoarele: numărul dosarului de executare; suma pentru care se începe executarea silită; termenul în care cel somat urmează să plătească suma prevăzută în titlul executoriu, precum și indicarea consecințelor nerespectării acesteia/

Astfel, față de cele mai sus prezentate, în cazul reclamantului-intimat Suci Dorian Petru toate întreruperile succesive ale termenelor de prescripție sunt producătoare de efecte juridice și privesc atât executarea silită a obligației fiscale din actul constatator cât și obligațiile de plată accesorii obligației principale așa cum vom arăta în continuare.

În cazul când prescripția a fost întreruptă printr-o cerere de chemare în judecată ori de arbitrar sau printr-un act începător de executare, noua prescripție nu începe să curgă cât timp hotărârea de admitere a cererii nu a rămas definitivă sau, în cazul executării, până la îndeplinirea ultimului act de executare.

Consecința în materia creanțelor fiscale este imediată: orice act nou de executare silită cu dată certă, întocmit de organele fiscale, determină întreruperea prescripției, ceea ce înseamnă că după acest act de executare curge un nou termen al prescripției de 5 ani.

Examinând recursurile pârâtelor se resping ca nefondate pentru că:

Obiectul litigiului îl constituie cererea de anulare a deciziei nr.....2010 referitoare la obligațiile de plată accesorii emisă de Direcția Regională Accize și Operațiuni Vamale Timișoara, Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale Arad și a Anexei la decizie, prin care organul vamal a stabilit în sarcina reclamantului obligația de plată a sumei totale de lei cu titlu de majorări taxe vamale și majorări TVA și a deciziei emise în procedură prealabilă de pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad.

Prin decizia nr.2010, atacată în cauză, pârâta Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale Arad a stabilit pe seama reclamantului obligația de a plăti suma de lei cu titlu de accesorii la TVA, la comision vamal și la accize, pentru neplata unei datorii vamale stabilite prin actul constatator vamal nr.....1999.

Potrivit deciziei susmenționate, înscrisul a fost calificat de pârâta autoritate vamală ca un titlu de creanță și s-au invocat în cuprinsul său dispozițiile art.88 lit. c), art. 119 alin.1, art. 110 și art.111 alin.2 din Codul procedură fiscală.

Deci, actul vamal dedus judecății este un titlu de creanță vamală, constând în accesorii pentru neplata unui debit principal vamal.

Că este așa, rezultă din temeiurile de drept care au fost menționate în decizia fiscală din litigiu.

Astfel, în art.88 lit. c) din Codul de procedură fiscală, este enumerată ca un act administrativ fiscal asimilat deciziilor de impunere, decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii.

Art. 100 Cod procedură fiscală, invocat de asemenea în decizia emisă de autoritatea vamală, reglementează modalitatea de colectare a creanțelor fiscale, menționându-se în alin.3 al articolului că titlul de creanță este actul prin care se stabilește și se individualizează creanța fiscală.

Deci, potrivit dispozițiilor legale analizate actul atacat de reclamant a fost emis de pârâta autoritate vamală, în faza de colectare a unei creanțe vamale, ceea ce face să devină incidente în litigiu dispozițiile legale privind dreptul organului vamal de a cere plata unor taxe vamale.

Cum debitul vamal principal, care a general calculul accesoriilor din litigiu a fost stabilit prin actul vamal constatator nr. ...1999, devin aplicabile speței

revederile art.187 alin.1 din Codul vamal, aprobat prin Legea nr.141/1997, în vigoare la data emiterii respectivului act.

Astfel, art.187 alin.1 din Legea nr.141/1997 a prevăzut că termenul de prescripție al dreptului de a cere plata taxelor vamale este de 5 ani și curge de la data acceptării și înregistrării declarației vamale de import.

Cum, în cauză, importul realizat de reclamant s-a finalizat prin încheierea regimului suspensiv de tranzit prin întocmirea actului constatator nr.....1999, emis în baza art.128 și art.129 din Regulamentul vamal aprobat prin Decretul nr.337/1988, termenul de prescripție pentru constatarea accesoriilor la debitul vamal stabilit prin respectivul act constatator s-a împlinit la data de 12.IV.2004.

În consecință, la data de 22.IV.2010 când s-a emis decizia nr..... de către Autoritatea vamală, dreptul de a se constata debitul vamal din litigiu, sub forma accesoriilor, era prescris, astfel că se constată că bine a fost admisă acțiunea reclamantului în prima instanță iar recursurile pârâtelor se resping ca nefondate conform art.312 alin.1 Cod procedură civilă, pentru considerentele expuse în prezenta decizie.

Curtea reține că, recursurile sunt neîntemeiate, în esență, pentru că se invocă dispoziții legale privitoare la prescripția executării silite fiscale, în timp ce în litigiu sunt aplicabile cele vizând prescripția constatării unei impuneri vamale.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DECIDE:**

Respinge ca nefondate recursurile declarate de pârâtele Direcția Generală de Finanțelor Publice Arad și Direcția Regională Accize și Operațiuni Vamale Timișoara, în numele Autorității Naționale a Vămilelor și în numele și pentru Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale Arad împotriva sentinței civile nr..... pronunțată în dosar nr...../2010 al Tribunalului Arad.

Irevocabilă.

Pronunțată în
ședința publică din